

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Hans Rosenfeldt
VARGASOMMAR

Copyright © Hans Rosenfeldt 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04416-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

HANS ROSENFELT

KAD VUKOVI ZOVU

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Ležala je na boku, u mahovini i žbunju.

Mušice su joj zujale oko glave, teško je disala i ostalo joj je još samo nekoliko udisaja do nesvestice i zaborava. Jednim okom zurila je u nebo, u pramenove oblaka, čije su ivice blistale ružičastom i narandžastom bojom.

Bilo je toplo godišnje doba. Kada se nebo uopšte ne zamračuje.

Osećala je vonj infekcije već nekoliko dana, ali to je neće ubiti. Niti će je ubiti nedostatak hrane, gladovanje. Sada je bila sita. Prvi put posle veoma dugog vremena.

Rana nije zarastala, koliko god se trudila da je očisti. Bol i toplota širili su se kroz nogu. Čopor se prilagodio njenom koraku. Bar na neko vreme. Troje njenih mladunaca otišli su sa ostalima, ali najmanje je ostalo s njom. Osuđeno na uništenje.

Više nije mogla da lovi, a ono nikada nije naučilo.

Mladi losovi koji su bili lak plen u sezoni svetlosti, zasad su bili neuhvatljivi. Izmicao joj je čak i mali plen. Bilo je još prerano za bobičasto voće, kojim je mogla da utoli najgoru glad u hitnim slučajevima. Juče su našli malo mesa, delimično skrivenog, čiji joj je vonj instinktivno govorio da beži, ali to ih je održalo neko vreme. Gore na litici na ivici šume našli su ga još. Još mnogo više. Ogromne komade, veće nego što su mogli da pojedu.

I tako se držala uz svoje najmanje štene dok ono nije usporilo, cvileći i nesigurno koračajući, sve dok više nije moglo da stoji.

Ostala je uz njega sve dok nije bila sigurna da je mrtvo, a zatim nastavila dalje. Ne baš daleko. Grčevi i drhtanje činili su nemogućim da se mnogo udalji. Pala je u mahovinu i ležala na boku.

U toploti. U svetlosti. U beskonačnoj svetlosti.

Sve je teklo po planu.
Prvo njihov dolazak.

Stigli su prvi, parkirali džip i crni *mercedes* jedan pored drugog na iskrčenoj čistini usred šume, koju su kamioni i dizalice za balvane koristili za utovar i okretanje, pa okrenuli prednji kraj vozila prema uskom šumskom putu niz koji su se upravo dovezli. Ispod njih su bile brazde od točkova, a svuda okolo – noćni poj ptica, jedini zvuk u potpunosti tišini dok buka motora nije najavila dolazak Finaca.

Dovezao se jedan *volvo* XC90, takođe crn. Vadim je gledao kako Artjom i Mihail uzimaju oružje i izlaze iz *mercedesa*, dok su on i Ljuba izlazili iz džipa. Dopadala mu se Ljuba i mislio je da se i on dopada njoj. Nekoliko puta izašli su na pivo, a kada su je pitali s kim želi da se vozi, izabrala je njega. Na trenutak je razmišljao da joj kaže da čeka u kolima, zakloni se, kaže joj da ima predosećaj da bi ovo moglo loše da krene. Ali da je tako uradio, šta bi radili kasnije?

Pobegli zajedno? Zauvek živeli srećno?

To bi bilo nemoguće kada ona sazna šta se dogodilo. Ona nikada ne bi izdala Valerija; Vadim joj se nije dopadao baš toliko, bio je siguran u to. Zato nije ništa rekao.

Volvo se zaustavio nekoliko metara ispred njih. Motor se isključio, vrata su se otvorila i četvorica ljudi izašli su iz auta. Svi su bili naružani. Sumnjičavo su se osvrtnali oko sebe dok su se širili u strelce.

Sve je bilo tiho.

Zatišje pred oluju.

Vođa Finaca, čovek sa frizurom izbrijanom sa strane i tribalnom tetovažom koja se uvijala oko jednog oka, dao je glavom znak naj-sitnijem od Finaca, koji je vratio pištolj u futrolu, obišao oko *volva* i otvorio prtljažnik. Vadim se, takođe, izmakao nekoliko koraka da otvori prtljažnik svog džipa.

Dosad se sve odvijalo po njihovom planu.

Bilo je vreme za njegov plan.

Metak iz puške s prigušivačem na cevi pogodio je krupnog Finca najbližeg kolima tačno ispod oka. Iznenadno rasprskavanje kostiju, krvi i mozga dok je tane prolazilo kroz njegov potiljak nateralo je ostale da reaguju instinktivno.

Svi su istovremeno počeli da pucaju.

Svi osim Vadima, koji se bacio u zaklon iza džipa.

Čovek s tetovažom na licu glasno je zaurlao, pritisnuo okidač i odmah oborio Mihaila sa četiri ili pet hitaca u grudi. Artjom je uzvratio paljbom. Čoveka s tetovažom pogodila su dva metka i zateturao se unazad, ali je vratio ravnotežu i preusmerio oružje na Artjoma, koji se bacio iza *mercedesa*, ali bilo je prekasno. Nekoliko metaka pogodilo ga je u nogu, ispod kuka. Vrisnuvši od bola, pao je na suvi šljunak. Tetovirani je nastavio da urla, krvvari i puca dok se kretao prema *volvu*, odlučan da izađe živ odavde. Međutim, sekund kasnije pao je na kolena krkljajući, ispustio oružje i uhvatio se za ono što mu je ostalo od vrata.

Negde je ispaljeno još hitaca i čulo se još krikova.

Artjom se uspravio u sedeći položaj, pokušavajući da zaustavi krv koja mu je pljuštala iz bedra u ritmu s ubrzanim otkucajima srca. Onda je usledio još jedan niz pucnjeva i on se umirio, u pogledu mu se umesto očaja pojavila praznina, a usne su mu oblikovale neke ne-čujne reči pre nego što mu je glava klonula na grudi.

Treći Finac bacio se u zaklon u plitki jarak, s dobrim pogledom ispod parkiranih automobila. Rafal koncentrisane paljbe iz njegove automatske puške pogodio je Artjoma u leđa. Vadim je shvatio da je i on sigurno vidljiv i izložen vatri pa se bacio s druge strane džipa da se sakrije iza jednog od njegovih velikih točkova. Kada je prošao sa

strane vozila, video je da najsitniji od četvorice Finaca leži mrtav na zemlji.

Ljube nije bilo na vidiku.

Iz jarka na ivici šume začuo se još jedan rafal i metak je pogodio metalnu felnu i probušio gumu. Jedan je prošao pravo kroz gumu i pogodio ga sa strane, tačno iznad zadnjice. Bol je bio beli užareni blesak koji mu je prostrujao kroz telo. Zatvorio je oči, prigušio krik, spustio čelo na kolena i skupio se što je više mogao. Dok je polako ponovo ispuštao vazduh iz pluća, shvatio je da je pucnjava prestala.

Vladala je tišina. Potpuna tišina.

Nije bilo pokreta, nije bilo glasova, krikova bola ili gneva zbog izdaje, pevanja ptica, ničega. Kao da je samo ovo mesto zadržavalo dah.

Oprezno je provirio iza džipa.

I dalje je vladala tišina. I mir.

Veoma polako podigao je glavu da bolje vidi.

Sunce je visilo nisko iznad drveća, ali i dalje iznad horizonta; prizor ispred njega bio je okupan posebno blagom, toplom svetlošću ponoćnog sunca.

Oprezno se uspravio na noge. Metak mu je i dalje bio zariven u mišić i tkivo, ali činilo se da nije ošteti nijedan vitalni organ. Pritisnuo je ranu dlanom. Bilo je krvi, ali ne toliko da ne može da je zastavi zavojem.

„Ljubo?“

Ljuba je stajala naslonjena na zadnji branik auta Finaca, dišući plitko, a prednja strana njene sive majice s kratkim rukavima ispod jakne bila je natopljena krvlju. I dalje je držala pištolj u ruci. Vadim je procenio povredu. Krv je isticala ravnomernom brzinom, što je značilo da metak nije zakačio arteriju. Nije bilo mehurića vazduha u krvi, dakle, pluća su joj verovatno bila netaknuta. Vrlo lako mogla bi da preživi.

„Ko je pucao na nas?“, upitala je, bez daha, hvatajući se okrvavljenom rukom za Vadimovu jaknu. „Ko je, jebote, započeo pucnjavu?“

„On je s nama.“

„Šta? Kako to misliš – s nama? Ko je on?“

„Hajde, idemo.“

Blago joj je uzeo pištolj i gurnuo ga u džep pre nego što je ustao, sagnuo se napred i pomogao i njoj da se uspravi na noge. Ona je napravila grimasu od bola zbog napora, ali je uspela da ustane. On ju je držao oko struka, a ona je njemu prebacila ruku preko ramena i tako su izašli na čistinu između kola. Kada su stigli do uzvišenja na kome je tetovirani Finac pao, Vadim je stao, blago sklonio Ljubinu ruku, pustio njen struk i izmakao se za dva velika koraka.

„Žao mi je...“

Ljubin pogled isprva je bio pun nerazumevanja, ali uskoro je shvatala šta se dešava, zašto ju je doveo dovde. Sekund kasnije, metak joj je probio slepoočnicu i bacio je na zemlju.

Vadim je rukom pritisnuo ranu na donjem delu leđa i protegnuo se, duboko uzdišući.

Na kraju je sve prošlo po planu.

Grad se budio.

Kao što uvek radi. I uvek je radio.

Sporazum iz Fredrikshamna iz 1809. godine. Jedan potpis i Švedska je izgubila trećinu teritorije i četvrtinu stanovništva. Ruski car preuzeo je Torneo, najveći trgovački centar u toj oblasti, a nova granica iscrtana je po sredini reke. Odjednom Švedska više nije imala nijedan grad u tom području. Potreban joj je, svi su se slagali, ali gde da bude? Predloga je bilo mnogo, a rasprava je dugo trajala. Dok su pokušavali da donesu odluku, on je strpljivo čekao i rastao, od sela s nekoliko farmi do male pijačne varoši, i najzad je dobio povelju grada 1842. U godini kada je rođen.

Haparanda je dobila ime po finskoj reči *Haaparanta*, što znači Obala jasenova.

Usledile su dobre godine, kada je grad rastao toliko brzo da je prosto škripao od rasta. U njemu je uvek bilo bolje kada je negde drugde

bilo loše. Biti neutralan grad blizu granice za vreme svetskog rata imalo je prednosti. S vremena na vreme to je bila jedina otvorena kapija prema Rusiji. Iglene uši između istoka i zapada.

Materijali, pošta, roba, ljudi.

Legalni, ilegalni, živi, vredni, opasni.

Svetski promet odvijao se kroz grad, bez obzira na sve ostalo. Grad je napredovao. Cvetao.

U poslednje vreme malo je umorniji. Svakako je mirniji. Polako se smanjuje. Ne na dramatičan način, jednostavno je reč o tome što više ljudi umire svake godine nego što ih se rodi ili doseli.

On poznaje svoje ljude. Deli s njima život, vidi i zna. Seća se i čeka. Svi su mu oni potrebni. On je grad, postoji samo dok ljudi biraju da žive u njemu. Kao bog koji nestaje kada više niko ne veruje u njega.

Zato dobrodošlicom dočekuje nove ljude i tuguje za onima koji su nestali, dok tiho i mirno leži pored večnog toka reke.

Bilo je mnogo parking-mesta između kojih je mogla da bira, pa je Hana zauzela ono najbliže prodavnici sportske opreme, izašla iz auta i osvrnula se oko sebe dok je uvlačila košulju u pantalone uniforme. Kada je izašla iz policijske stanice, osetila je nalet vrućine, i mada je trajao samo minut, lice joj je i dalje bilo zažareno, a znoj joj se i dalje slivao niz leđa.

Ni vreme joj nije pomagalo.

Trinaesti dan sunčevog sjaja i temperature preko dvadeset stepeni Celzijusa, što je neuobičajeno toplo za sredinu juna ovako daleko na severu. Ovakvo vreme je, takođe, značilo da je u ovom tržišnom centru pored auto-puta E4 – sa desetinama radnji poredanih u nizu u nadi da će privući kupce iz obližnje robne kuće *Ikea* – manja gužva nego inače. Danas im ne ide naročito dobro, primetila je Hana dok je prilazila ulazu u prodavnicu sportske opreme.

U prodavnici je bilo svežije. Nekoliko mušterija bilo je raštrkano između okruglih metalnih štandova ispod tabli na kojima je pisalo da je popust na odeću na policama 40 do 70 odsto. Hana je podigla ruku da pozdravi ženu za kasom. Nije je poznavala, ali znala je ko je ona. Tarja Burel, udata za Haralda, mlađeg brata Karin koja radi na prijemnom odeljenju. Kao odgovor na pozdrav dobila je klimanje glavom u pravcu unutrašnjosti radnje. Hana je odmah shvatila zašto su je pozvali ovamo.

Mladić, koga je takođe prepoznala, Jonatan, ili kraće Jonte, ali trenutno nije mogla da se seti njegovog prezimena, što je značilo da on nije jedan od najčešćih gostiju u njihovim pritvorskim ćelijama. Produžila je pored polica s kutijama s obućom do zida gde je obuća bila izložena, poređana po veličini. Mladić je napravio nekoliko teturavih koraka prema paru tridesetih godina, koji je davao sve od sebe da ga izbegne, ne dajući mu zadovoljstvo da pomisli da ih je oterao. Drugim rečima, pretvarali su se da on nije tu.

„Kako bi bilo da malo popričamo?“

Jonte se okrenuo prema Hani. Da joj voštano lice i trzajući pokreti već nisu rekli sa čime ima posla – čovek je patio od ozbiljnih problema apstinentske krize – onda joj njegove proširene zenice ne bi ostavile nikakvu sumnju. Heroin, verovatno. Ili subuteks. Snabdevanje tom supstancom, samim tim i njena zloupotreba, znatno su porasli prethodnih godina.

„Molim?“, rekao je mladić, uvređeno šmrknuvši.

„Samo hoću da malo popričamo, pođi sa mnom napolje.“

„Nisam uradio ništa loše.“

„Razgovaraćemo o tome. Napolju.“

Blago ga je potapšala po ramenu, a on joj je odgurnuo ruku toliko silovito da je skoro izgubio ravnotežu i morao je da se izmakne za korak da ne bi pao.

„Sklanjaj jebene ruke s mene. Samo tražim malo novca“, rekao je mladić, prezrivo sležući ramenima. „Prosim. To nije zločin.“

„U redu, ali kada ništa ne dobiješ, šta onda radiš?“

„Kako to misliš?“

Hana je mogla da vidi kako se on napreže da usredsredi pogled koji je lutao okolo tako da izgleda nezainteresovano.

„Pretio si da ćeš ih prebiti.“

„Da, ali... Nisam to uradio...“

„Ne, ali ne možeš da ideš okolo i pretiš ljudima, pa zato sada pođi sa mnom.“

Ponovo mu je blago spustila ruku na rame, a reakcija je bila ista kao i prošli put, snažan trzaj unazad koji kao da je potpuno iznenadio ostatak njegovog tela.

„Sklanaj svoje debele prste s mene.“

„U redu“, rekla je Hana, puštajući mu rame. „Ideš li onda sa mnom?“

„Da, ali ne dodiruj me.“

Hana je zakoračila u stranu i pokazala mu rukom da krene prvi. On je polako pošao prema izlazu na nesigurnim nogama. Dok su prolazili pored korpe s markiranim vešom, posegnuo je i zgrabio nekoliko pakovanja pa pokušao da ih ugura u jaknu.

„Ma ozbiljno?“, upitala ga je Hana. „Misliš da sam ostavila svog psa vodiča za slepe napolju?“

„Šta?“, odgovorio je Jonte, u potpunosti propuštajući ono što je htela da kaže. Hana je uzdahnula, dograbila veš i ubacila ga nazad u korpu. To što ga je oštro gurnula u leđa značilo je da joj je sada bilo dosta. Čovek je to, izgleda, razumeo i krenuo je prema izlazu, više se ne buneći.

Kada su izašli na jarku svetlost sunca, zastao je i podigao ruku da zakloni osetljive oči. Hana ga je još jednom kratko gurnula da ga usmeri prema njenom parkiranom policijskom autu. Na pola puta do auta on je stao, uhvatio se za stomak i nagnuo se malo napred. Krupne graške znoja izbile su mu po čelu.

„Ne osećam se naročito dobro.“

„To je zbog toga što si uneo gomilu sranja u sebe.“

Jonte nije odgovorio, ali Hana je videla kako je naizgled klimnuo glavom pre nego što je produžio dalje.

Smestila ga je na zadnje sedište kola i uskoro su krenuli. Spustila je pogled na svoje ruke na volanu dok je skretala levo na kružnom toku.

Naravno, njena burma sada je bila malo tešnja nego kada ju je prvi put stavila na domali prst, i nije bilo šanse da se uvuče u venčanicu ako bi zbog nekog razloga to poželela, ali prsti joj nisu bili debeli. Ona nije bila debela. Možda joj se stomak malo zaokruglio u poslednjih godinu dana, ali pre nekoliko nedelja proverila je visinu i težinu na jednom od onih kalkulatora indeksa telesne mase na internetu. Rezultat je iznosio samo 27.

Uključila je levi migavac na sledećem kružnom toku, pitajući se da li treba da kaže čoveku na zadnjem sedištu da je njen indeks telesne mase isti kao njegov koeficijent inteligencije. Kratak pogled u retrovizor rekao joj je da je malo verovatno da bi je on čuo i da mu je rekla; njen saputnik spustio je glavu na grudi kao da je zaspao.

Vožnja se nastavila u tišini. Uskoro su bili na drugoj strani auto-puta E4 i kretali se prema centru grada, koji je, u suštini, bio opusteo. *Ikeini* posetioci stvarno su pronašli put do starog gradskog jezgra s druge strane auto-puta E4, koji je na neki način bio isto toliko linija razdvajanja koliko i stvarna granica sa Finskom, nekoliko stotina metara dalje.

Skrenula je levo pored crvene dvospratnice, u kojoj se nalazila redakcija lokalnih novina iz Haparande. Novine su u poslednje vreme izlazile samo dvaput nedeljno. Zatim je skrenula prema zgradi neupadljivog izgleda, u kojoj su bile kancelarije Švedske poreske agencije i Švedske agencije za socijalno osiguranje, kao i policijska stanica s druge strane zgrade. Parkirala se na jedno od dva mesta u garaži i isključila motor. Vrata garaže zatvorila su se za njom dok je izlazila iz auta. Nagnula se nad zadnje sedišta i drmusanjem donekle povratila u život mladića koji je sedeo na njemu.

Uz malo napora uspeo je da izađe iz auta i krenuo je prema vratima koja su vodila u pritvorsku jedinicu. Nije mu trebalo pokazivati put. Odjednom je stao, spustio ruku na haubu automobila i zaječao. Hana mu je prišla i videla njegov ukočen izraz lica kada se okrenuo prema njoj. Bez upozorenja, bljuvotina ju je poput projektila pogodila tačno ispod brade, i osetila je njenu toplotu kroz platno košulje dok se slivala niz nju. Odmah ju je zapahnuo smrad.

„Dodavola!“

Uspela je da se skloni u stranu pre nego što je sledeći mlaz bljuvotine pljusnuo na zemlju pored nje, poprskavši joj samo cipele i donji deo nogavica.

Mladić se ispravio, duboko udahnuo i osmehnuo od olakšanja. Hana se trudila da diše na usta dok je otvarala vrata prijemnog odeljenja, gde su ljudi registrovani pre nego što ih smeste u jednu od zatvorskih ćelija, od kojih su sve četiri trenutno bile prazne. Protiv žene koju su prošle nedelje priveli zbog posedovanja droge podignuta je optužnica i prebačena je u Luleo, a ovog vikenda imali su jednog koji je vozio pijan, napisali dve kazne – jednu zbog vožnje neregistrovanog vozila i jednu zbog kršenja propisa o prikolicama – dok su u nedelju ujutro pomagali osoblju hitne pomoći zbog pijane žene koja je slomila članak na ruci, i pronašli zgaženog irvasa.

Ništa zbog čega bi neka od ćelija bila zauzeta.

Morgan Berg išao je niz hodnik sa šoljom kafe u ruci, ali se izmakao kada je video šta se kreće prema njemu.

„Upiši ga“, naredila je Hana, gurajući Jontea na klupu pričvršćenu za zid naspram malog prijemnog pulta. Ne čekajući ni odgovor ni primedbu, okrenula se, izvadila ključ-karticu i otvorila vrata iza sebe. Ušla je u kratki hodnik; uz jedan zid bili su plavi plastični ormarići, nekoliko stolica bilo je nasumično razmešteno okolo i postojala je još jedna pričvršćena klupa. Na plafonu su se videli kablovi i cevi. Prostorija je davala posetiocu utisak da se nalazi u nekakvom kanalu, ali to je bila muška svlačionica, kroz koju se moralo proći u mnogo manju žensku, što je bilo dosta nezgodno. Ipak, pošto su u stanici bile zaposlene samo tri žene, to obično nije bio problem.

Hana je prišla svom ormariću i počela da svlači odeću. Nije mogla da bude sigurna da li je samo smrad, ili ju je, zapravo, malo bljuvotine pogodilo u usta. Osećala je mučninu. Uvek je imala problem s tim; dok su deca bila mala, Tomas je uvek morao da se pozabavi time kada dete povrati. Strgla je košulju sa sebe i zgađeno je bacila na pod. Sagla se i izula jednu cipelu i čarapu. Stajala je samo u grudnjaku i

pantolonama uniforme kada joj je zazvonio telefon. Bila je u iskušenju da se ne javi, ali onda je pogledala u ekran.

Pozivni broj iz Upsale.

Gde je Gabrijel studirao.

Nije bio njegov broj, ali mogao bi biti njegov prijatelj, ili je on možda izgubio telefon. Možda se nešto dogodilo. Javila se jednim kratkim: „Ovde Hana.“

„Ovaj, da, zdravo, da li je to Hana... Vester?“ Glas na drugoj strani veze očigledno je zastao pre nego što je izgovorio prezime, jer čovek nije odmah mogao da ga se seti.

„Da, ko je to?“

„Izvinjavam se, ja sam Beni Svensen i zovem iz NVI-ja.“ Na trenutak je začutao kao da se pita treba li da objasni šta je NVI, ali je očigledno odlučio da odmah nastavi. „Hteo bih da pričam s vama o vukovima. Vi ste zaduženi za to, zar ne?“

Pretpostavljala je da je tako.

Ona je bila glavni istražitelj u slučaju koji je obuhvatao i nezakoniti lov na vukove. Nemački izletnik zvao je u sredu, uznemiren, i prijavio na ne baš sjajnom engleskom da je našao mrtvog vuka. Pošto su neko vreme razgovarali, uspeali su da dobiju tačnu lokaciju od njega. Kada su stigli tamo, ispostavilo se da to nije samo *jedan* mrtav vuk, nego dva. Ženka i njeno mladunče, udaljeni jedva kilometar jedno od drugog. Nije bilo vidljivih znakova povreda, ali izgledalo je malo verovatno da su oboje uginuli od prirodnih uzroka na nekoliko stotina metara razmaka. Kako god bilo, policija se držala protokola i poslala leševe u Nacionalni veterinarski institut, gde je, izgleda, Beniju Svensenu dodeljen zadatak da njoj podnese izveštaj o nalazima do kojih su došli.

„Tako je“, potvrdila je Hana, opirući se porivu da pljune. „Ako je reč o ženki vuka i njenom štenetu koje smo našli u blizini Katilasarija u sredu...“

„Da, to su ti; trenutno nemamo druge vukove.“

„Kako sam ja to mogla da znam?“

„Ne, naravno, ali...“

„Zaboravite na to, šta hoćete?“ Zažalila je što se javila na telefon i želela je samo da skine ostatak odeće i stane pod tuš što je pre moguće. Uz to, znala je šta će on da kaže. Vukovi su bili otrovani. To je slučaj činilo krivolovom, a najverovatnije će biti zatvoren čim ga njen šef preda tužiocu u Luleu. Razvrstavanje visokih i niskih prioriteta s niskim procentom rešavanja slučajeva. Vukovi su retko viđani u ovom kraju, a nije bilo prirodnih rezervata za koje je ona znala, ali s vremena na vreme dolutali bi iz Rusije, Finske ili Norveške. Ako bi bili otkriveni, nije trebalo mnogo da „nestanu“.

„Uzrok smrti bilo je trovanje“, čula je kako Beni govori, i kao da je mogla da vidi izveštaj s obdukcije pred sobom.

„Dobro, sada znam“, rekla je dok je otkopčavala pantalone i izvlačila noge iz njih. „Malo sam zauzeta ovde, pa ako biste mogli da mi pošaljete izveštaj, molim vas?“ Nije ostavila mesta za sumnju da želi da završi razgovor. Ili je bar tako mislila. Međutim, Beni Svensen, izgleda, nije bio svestan toga.

„To je još nešto što moram da pomenem.“

„Šta to?“ prasnula je ona, ne uspevajući da obuzda nestrpljenje. Međutim, kada je čula šta on ima da kaže, stala je potpuno ukočena, zaboravila da je napola naga i isprskana bljuvotinom. Nije bila sigurna da ga je dobro čula.

Nije moguće da ga je dobro čula.

„**P**ojela je ljudsko biće?“ ponovio je Gordon Bakman Niska, gledajući Hanu razrogačenim očima. Njegov glas govorio je da ne želi da joj veruje, ali je, takođe, razmišljao o konsekvencama ako je ovo bila istina.

„Oboje su ga jeli, po izveštaju NVI-ja“, potvrdila je Hana, klimajući glavom.

Gordon je teško uzdahnuo dok je hitro ustajao s ergonomske kancelarijske stolice, prilazio prozoru i zurio na Strandvagen i parking s

druge strane ulice. S trideset šest godina bio je najmlađi šef policije koga su ikada imali u Haparandi, a s obzirom na to kako mu je stajala svetloplava policijska košulja, verovatno je, takođe, bio u najboljoj mogućoj fizičkoj formi. Ako je bio potreban dodatni dokaz za to, diplome s tri Ajronmen trke i četiri Švedske klasične trke* visile su iznad niske vitrine za knjige iza njegovog pisaćeg stola. Hana i Morgan ćutke su čekali dok je Gordon trpao grudvicu duvana ispod gornje usne.

Ponekad bi Hana okusila njegov duvan kada joj je jezik bio u njegovim ustima. To joj se nije dopadalo.

„Ubili su i pojeli ljudsko biće“, nastavio je Gordon, a glas mu je bio umoran, što je ukazivalo na to da počinje da bude svestan ove činjenice.

Medijska pažnja. Naslovi u novinama.

Pitanje grabljivaca uopšte i vukova posebno podelilo je Švedsku, i debata je postajala žešća iz godine u godinu. Pretnje, proganjanje, govorancije na internetu iz oba suprotstavljena tabora bili su opšte mesto. Povremeno je dolazilo do oštećivanja imovine i nasilja. Nema sumnje da bi mrzitelji vukova bili ushićeni ako bi, umesto priča o mrtvim lovcima ili napadima na ljude u planinama Kazahstana, mogli da pokažu na vuka koji je zaista ubio ljudsko biće u Švedskoj. Međutim, i otpor bi se pojačao, podele produbile i proširile na ono što nema nikakve veze s lovom. Mnogi ljudi iz stanice Gordona Bakmana Niske bili su lovci.

„Pojeli su nekoga“, odgovorila je Hana. „Ne znamo da li su ga ubili.“

„Kako je drugačije to moglo da se dogodi?“, uzvratilo je Gordon i okrenuo se prema njima.

„Neko je mogao da umre tamo zbog drugih razloga“, rekla je Hana, sležući ramenima. „Izletnik ili pecaroš dobio je srčani udar ili ko zna šta.“

---

* Ajronmen (gvozdeni čovek) jeste dugoprugaško takmičenje u triatlonu koje se sastoji od plivanja četiri kilometra, vožnje bicikla 180 kilometara i maratona (42 kilometra); Švedski klasik je trka koja se sastoji od četiri discipline: kros-kantri skijanja, vožnje bicikla, plivanja i kros-kantri trčanja. (Prim. prev.)

To je, naravno, bilo moguće, ali ona je mogla da čuje koliko šuplje zvuči, što je i Gordon potvrdio skeptičnim pogledom.

„To ne zvuči naročito verovatno, zar ne?“

„Ne zvuči naročito verovatno ni da su njih dvoje ubili nekoga“, primetio je Morgan dubokim, mirnim glasom. „Osim žene koja je stradala u Kolmordenu, vuk nije ubio ljudsko biće u Švedskoj više od dve stotine godina.“

Ni Hani ni Gordonu nije palo na pamet da pitaju Morgana kako to zna. Bili su naviknuti na činjenicu da on zna mnogo o svemu. Tri puta osvojio je deset hiljada kruna u kvizu *Ko zna zna*; 2003. godine takmičio se u kvizu *Želite li da postanete milioner* na TV4 i stigao do kraja uz preostale dve pomoći. Svi u Haparandi znali su to, ali niko – a ponajmanje Morgan – nikada nije pričao o tome.

„Imamo sreću što je to bio švedski vuk s prikačenim uređajem za praćenje“, rekla je Hana. Gordon joj je uputio pogled koji je značio da to treba potpuniije da objasni. „Ljudsko meso u njihovim stomacima bilo je tu najviše pola dana, možda čak i manje, po izveštaju veterinarskog instituta. Ako ih je upravni odbor okruga već pratio, mogli bismo da nađemo ostatke tela.“

„Dokle vuk može da ode za trideset šest sati?“

„Između dvadeset i četrdeset pet kilometara dnevno“, odgovorio je Morgan.

„Ženka je bila povređena“, ubacila se Hana. „Nije mogla da se kreće toliko brzo.“

„Povređena ženka s mladunčetom.“ Morgan je klimnuo glavom. „To malo menja situaciju. U tom slučaju išla bi za onim što može da uhvati. Sporijim stvorenjima...“

„Koliko je detaljan GPS ili satelit ili šta god već sada da koriste?“; uzdahnuo je Gordon, potpuno svestan toga na šta njegov kolega ukazuje.

„Ne znam“, neočekivano je odgovorio Morgan. „Mogu da pozovem i saznam.“

„Uradi to. Pronađi onoga ko je bio zadužen za praćenje ovog konkretnog vuka i pokušaj da dobiješ što je moguće detaljniju mapu.“

Morgan je potegnuo šakom ogromnu bradu kao da hoće nešto da kaže, ali zatim je klimnuo glavom i izašao iz prostorije bez ijedne reči.

Gordon je prošao pored Hane do zida gde je nacrt policijske stanice bio okačen pored table, koja je trenutno bila prekrivena rasporedom smena i slobodnih dana. Bez ikakve sumnje, Gordon je imao najveću kancelariju u zgradi. Kada bi Hana napravila dva koraka od svog pisaćeg stola, udarila bi u zid.

„Gde smo pronašli vukove?“

Hana je prišla, brzo pronašla i pokazala mesto tridesetak kilometara severozapadno od Haparande, nekoliko centimetara na mapi od Katilasarija. Gordon je stao iza nje. Blizu, toliko blizu da je mogla da oseti toplotu njegovog tela.

„Da li je neko povratio na tebe danas?“

Hana se okrenula prema njemu, njuškajući kragnu svoje čiste košulje. „Zaudaram li?“

„Ne, samo sam čuo za to.“

„Bio je to Jonte... skidao se s nečega.“

„Jonte Lundin.“

„Taj. Lundin.“ Ponovo je skrenula pažnju na mapu. „Našli smo ih ovde.“

„Trideset šest sati, recimo, trideset kilometara za dan, to je radijus od četrdeset pet kilometara.“ Gordon je pročitao razmeru na mapi, uzeo lenjir i olovku sa stola, premerio, ocrtao krug i pogledao ono što je uradio. „To je đavolski mnogo šume. Biće nam potrebno još ljudi.“

„Možda bi prvo trebalo da sačekamo i vidimo šta će Morgan otkriti. Ako ti uređaji za praćenje nisu dovoljno precizni, nikada ga nećemo naći.“

„Da li je to bio muškarac? Znamo li to?“

Hana se prisetila svog razgovora s Benijem Svensenom. On je rekao „čovek“, ali nije pominjao pol. „Ne, izvini, nisu to rekli.“

„Imamo li ikakav izveštaj o nestaloj osobi?“

Hana je odmahнула glavom. Gordon je ponovo uzdahnuo i još jednom pogledao u mapu pre nego što se vratio do stola i seo za njega.

„Dobro, sačekaćemo Morgana i onda ćemo odlučiti šta da radimo.“